

[Søren Anderson.]

Jeg udtalte ved første behandling en vis betænkelighed herved, men efter en nøjere vurdering af forholdene og efter de oplysninger, som jeg har fået i udvalget, kan jeg på mit partis vegne give tilslutning hertil.

På samme måde kan jeg give tilslutning til, at værnepligtiges hustruer, der opholder sig i udlandet, kan få hjælp indenfor lovens rammer, når manden er indkaldt som soldat.

Vi kan også give tilslutning til ministerens ændringsforslag i forbindelse med de ændringer, der er sket i loven om hjælp til tuberkuløse og børnelammede, og endelig til ændringsforslaget om at lade loven om offentlig forsorg genoptrykke. Derimod beklager jeg stærkt, at man ikke har fået hjælpen i almindelighed bygget op i lovforslags form. Det har været den højtærede ministers mening at udvide hjælpen betydeligt, ja, såvidt jeg kan se, mere end det sagkyndige udvalg egentlig havde tænkt sig. Det resultat må man komme til, når man læser ordvalget dels i det forslag til cirkulære, som er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, dels i det råd, som de sagkyndige giver i kommissionsbetænkningen side 34. Det var derfor naturligt, at udvalget for at skønne over den nuværende administration af loven indhentede oplysninger om hjælpens størrelse og form i en række kommuner. Jeg skal villigt indrømme, at vi spurgte efter de 10 højeste ydelser i hver af disse kommuner. Det er ikke for meget at sige, at de tal, vi fik frem, virkede chokerende på udvalget. Der er eksempler på, at hjælpen er nået op til ca. 8 000 kr. for en enkelt værnepligtig indenfor et enkelt år. Når dertil kommer, at den værnepligtige får løn, 2 kr. om dagen, ialt 730 kr., hvortil lægges kost og logi, bliver det en samlet indtægt på op imod 11 000 kr., og det drejer sig ikke om et enkelt isoleret tilfælde. Der er byer, hvor der er adskillige, der ligger op imod dette høje tal. Man spørger da sig selv, er det mon sikkert, at vedkommende ville have kunnet tjene så meget, hvis han ikke havde været indkaldt som soldat? Det er i sig selv betænkeligt, at man med rette kan stille det spørgsmål.

Det kan heller ikke nægtes, at når man ser på den nærmere specifikation af denne hjælp, viser den på visse områder betydelige

misbrug. Det gælder ikke alene de løbende afdrags størrelse, som man i høj grad kan diskutere, men også arten af afdrag; man kan finde afdrag på radioapparater, slet ikke så få, grammofoner, elektriske barbermaskiner, leksika, man kan finde afdrag på manufakturkonti, og der er nogle stykker, der næsten er med over hele bredden. Jeg forstår derfor, at også den højtærede minister blev så betænkelig, at han tilbød en skærpelse af reglerne for møbelhjælp, i hvert tilfælde når den gives til første gangs indkaldte. Hvad var der imidlertid sket, hvis ikke udvalget havde været videbegærligt, havde haft denne stærke og naturlige trang til at vide besked med administrationen af denne lov, som man stod overfor at ville ændre ret betydeligt? Jeg takker den højtærede minister, fordi han har tiltrådt de retningslinier, som udvalget har drøftet. Det er vist ikke for meget at sige, at den ekstra kulegravning af problemerne, som udvalget har foretaget, har været meget nyttig.

Det har imidlertid også vist sig, og det er meget glædeligt, at der er kommuner, der uden på nogen måde at være karrige har administreret loven sundt og fornuftigt. Vi må anerkende, at der er brug for en hjælp, men det skal være en rimelig hjælp, og vi må samtidig til enhver tid sætte os imod, at hjælpen bliver misbrugt. En sund og fornuftig administration kan imidlertid fremmes ved et øget ansvar, og dette øgede ansvar kan man ikke placere andre steder end ude i kommunerne. Vi vil altså på ingen måde gå imod, at der ydes hjælp, og vi siger ikke, at den skal ydes med et bestemt beløb, men vi siger først og fremmest, at kommunerne skal have et ansvar for den hjælp, der ydes. Derfor mener mit parti, at der mangler noget i loven, og vi har derfor stillet ændringsforslag til lovforslaget.

Ændringsforslagene nr. 1, 2 og 4 er faktisk redaktionelle og henvisende til det egentlige ændringsforslag under nr. 5. Vi foreslår føjet et nyt stykke 5 til § 281, hvori det hedder, at den hjælp, der kan ydes en værnepligtig ved første indkaldelse i henhold til stk. 1—2, ikke af opholdskommunen kan kræves refunderet af andre myndigheder, forsåvidt udgiften overstiger 6 500 kr. ialt i 2 på hinanden følgende år.

Jeg synes, det er et rimeligt forlangende,